

IMELINE ÖÖ

CIPRIANI – 50 AASTAT ON VÄÄRIKALT MÖÖDUNUD

Orient-Express väljub Veneetsiast hommikul kell 11. Niisiis on kohustuslik üks öö veeta Casanova linnas. Kui te soovite kanda aga möödunud aegade öhtukleite ja ülikondi, siis just Hotel Cipriani pakub seda toredust. Hotelli avas 1958. aastal Giuseppe Cipriani, Harry's Bari omanik, kes Guinnessi perekonna pea krahv Iveagh' tütardega idee teostas. Tänavu saab hotell 50aastaseks. Kristall-lühtrid, pähklipuu, marmor ja hommikul ärkate San Marco kupli ning laguuni kohal roosatava taeva valguses. Kahene tuba maksab 13 600 kr. www.hotelcipriani.com

nistasid freskotehnikas pannood lootose-õite ja kevadistes õites kirsiokestega, Côte d'Azur oma nümfiide ja faunidega, mis klaasist plaate ehtisid (alaline draama prantslastega, kinnitab vaguniülem, sest kõik nad tahavad selles restoranis süüa), Étoile du Nord ja selle puitpannoodega dekoreeritud seinad.

Habemega pintsakuta noormees surus rinnast vastu pähklipuuist seinast, et ühele kõõrd-silmsele hajali prantslasele teed anda, ja nägi sekundiks paljast Ameerika tantsijannat Isadora Duncani, kes tantsis koridoris, täpselt nii nagu ta 1920ndatel seal-samas soleeris. "Mata Hari on kokku kogunud palju selle rongi usumatuid saladusi ja armulugusid," ütles Orientali lauast istuv õhtuülikonnas inglise nooruk, oodates, et talle jäneseliha täidetud torud ja seenekastmes porrulauk serveeritakse. Tema valgete juustega kaaslane kallast kristallklaasi Burgundia veini, mis oli selge nagu vesi, ja seiras mõtliku pilguga künkal kõrguvat kiriku kellatorni. "Kas sa kujutad ette, mida tähendas reisida niisuguse rongiga 19. sajandi lõpul Londonist Istanbuli? Unusta ära ümberistumised, kui raudtee ei olnud veel nii arenenud. Hiljem, ma pean silmas, just Mata Hari perioodi. Spioonid, kuningad, kurtisaanid, käskjalad, salakaubavedajad, kõik olid kontsentreeritud siin

koos, kõik need, kes otsustasid Euroopa õnne üle, kogu maailma üle."

"Vabandage mind, maître," katkestas nooruk, "miks me peatusime?" "Veduri vahetus, härra. Neid vahetatakse veel 11 korda, kuni jõuame Calais'sse. Igas riigis on oma vedur ja ei saa lubada, et rikke korral poleks kohe vastava riigi tehnikut võtta." "Amazing. Täna, härra." Samal ajal äratas baarivagunis ühe daami avar dekoltee söögiisu kelleski, kes möödalibisevate puude tüvedelt järsku pilgu naise kaelaauku pööras ja oliivi ära sõi. Mees, kes istus oma

Elu Orient-Expressil: keegi loeb, lastes end rongil kiigutada, keegi seirab mööda vihisevaid maastikke, keegi vestleb šampanjaklaasi taga, samas kui kõõgist imuvad ruumi trühvliaroomid.

proua kõrval, püüdis juttu katkisele raudteerööpale juhtida, mispeale temake kahemõtteliselt ripsmed üles tõstis ja pilguga ettekandjat otsis. "Champagne, please." Džäss. Pianisti jaoks oli tulnud džässis hetk. Pärlikeega proua, kes polnud midagi silmist lasknud, sosis-

tas miskit abikaasale kõrva, viimane püüdis näidata, et ei kuulnud midagi ja lülitas sisse-välja vana roosat öölampi, lihtsalt selleks, et midagi teha. Naine vihastas, pani käed ümber põlvede, peitis lõua kaelusesse ja vaatas ümbrust.

Kui *crème brûlée*'d serveeriti, jälgis õhtuülikonnas noor inglase, esimest korda sellest ajast peale, kui ta rongile astus, kahete vanemat inglasi, kes lõunasöögi ajal